

Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2017

Denna artikelsamling tar upp tre områden: De nya massprotesterna i Tunisien, Israel-Palestina och Turkiets hot att angripa de av kurder kontrollerade delarna av norra Syrien

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under de senaste månaderna (nyaste först):

[Vänsterpress om Iran – januari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av december 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – november 2017](#) och [Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#)

Se även: [Trump, Imperiet och Mellanöstern](#) av Gilbert Achcar.

Martin Fahlgren 18/1 2018

Innehåll

Offensiv	1
<i>Tunisien i revolt mot åtstramningspolitik</i>	<i>1</i>
<i>Frige palestinska Ahed Tamimi</i>	<i>3</i>
Proletären.....	4
<i>Därför är ockupationsmakten så rädd för sextonåriga Ahed Tamimi</i>	<i>4</i>
<i>Protester i Tunisien mot IMF-politik.....</i>	<i>6</i>
Svenska Yle	7
<i>Turkiet hotar att angripa den kurdiska enklaven Afrin i norra Syrien inom några dagar</i>	<i>7</i>

Offensiv

Tunisien i revolt mot åtstramningspolitik

Redaktionen

Offensiv 12/1 2018

De tunisiska massorna reser sig återigen mot orättvisorna.

En våg av folkliga protester sveper över Tunisien. Protesterna, som inleddes i förra veckan, riktas mot regeringens nya budget (Budget 2018) som slår hårt mot landets arbetare och medelklass. Kampvågen och oroligheterna samt regimens repression avslöjar ihålligheterna i den borgerliga skönmålningen av Tunisien vars utveckling under senare tid har beskrivits som en kapitalistisk framgångssaga. I realiteten är Tunisien ett slagfält där striden utkämpas mellan revolution och kontrarevolution.

Under de senaste dagarna har Tunisien skakats av sociala protester, kravaller och på flera håll – särskilt i det marginaliserade inlandet och i huvudstadens Tunis förstäder – har våldsamma strider utkämpats mellan unga och polisen.

Kampanjen Fesh Nestanew – ungefär ”Vad väntar vi på?” – på sociala media kom att initiera protesterna, men missnöjet har funnits länge.

Den nya budgeten för i år innehåller många åtgärder som slår hårt mot Tunisiens många fattiga: en momshöjning som ökar mat- och bränslepriserna samt ger dyrare medicin, höjda socialförsäkringsavgifter och högre tullar på importerade varor.

Åtstramningen och attackerna på arbetarklassen har mötts av gillande från den Internationella valutafonden (IMF), som har trappat upp sina krav på att regeringen måste påskynda genomförandet av så kallade ”strukture reformer” så att de utländska spekulanterna ska få betalt för de dyra lån som Tunisien fått. Den växande skuldbördan har inte orsakats av att offentliganställda har ”för höga löner” som kapitalister och borgare hävdar, utan är ett giftigt arv från den maffia som satt vid makten innan revolutionen 2011.

Statens svar på massprotesterna har varit i form av massarresteringar – flera hundra har arresterats. Uppgifter från staden Tebourba i måndags berättar om att en 43-årig man har dödats efter att blivit överkörd av polisbil.

Regeringen har förlängt, med tre månader, det undantagstillstånd som mer eller mindre har varit permanent sedan november 2015.

Den väldiga klyftan mellan fattiga och rika, som orsakade den massrevolt som fällde Ben Ali-regimen 2011, har bara ökat. Samtidigt som Tunisien beskrivs som ett skatteparadis för superrika har matpriserna rusat i höjden till följd av marknadskaos och spekulation samt minskade subventioner. Under de senaste sju åren har landets handelsunderskott trefaldigats och värdet på valutan – dinar – har rasat, vilket ökat priser, sänkt levnadsstandarden och kostnaderna för att betala av skulden.

Föga förvånande anser tre fjärdedelar av befolkningen att ekonomin utvecklas i fel riktning. I brist på offentliga satsningar har situationen i det fattiga inlandet blivit särskilt svår. De många unga som var beredda att offra allt för att störta Ben Ali 2010-11 känner att det gjorde det förgäves när arbetslösheten och fattigdomen förvärrats.

Det har länge stått klart att en även en mindre händelse kan bli den tändande gnistan, vilket inte minst visas av de två generalstrejker som lamslog staden Sejnane i slutet av förra året och som riktades mot arbetslösheten, fattigdomen och den försämrade offentliga servicen. Dessa två generalstrejker följde efter att en fembarnsmamma bränt sig till döds utanför en myndighetsbyggnad, en tragik som påminner om den som inledde den så kallade arabiska våren 2010 då en tunisisk gatuförsäljare brände sig till döds.

Revolutionen 2011 har tvingat den härskande klassen att inkludera parlamentarisk demokrati i sitt styre, men samtidigt har den ekonomiska och sociala basen för kapitalismen försvagats. Den så kallade medelklassen har halverats i antal enligt Världsbanken som en följd av åtstramningar och låg ekonomisk tillväxt – under senaste sex åren har den årliga tillväxten i snitt legat under 1 procent. Mot den bakgrunden anser sig kapitalisterna att ge några eftergifter som ge stabilitet och mobilisera ett socialt stöd till deras system.

På mindre än sju år har Tunisien haft nio regeringar som alla haft det gemensamt att de varit svaga och varav en del tvingats gå som en följd av revolter underifrån. Den nuvarande så kallade nationella enhetsregeringen under premiärminister Youssef Chaheds ledning kommer att gå samma öde till mötes. Regeringen är en koalition mellan två partier i kris och splittring: Nida Tounes, ett parti som egentligen är en återuppståndelse av Ben Alis gamla, upplösta parti RCD, och det islamistiska högerpartiet Ennahda.

Nida Tounes leds av president Caid Essebsi son Hafedh som ligger i topp på listan över de mest hatade personerna i Tunisien. Nummer två på den listan är Ennahdas ledare Rached Ghannouchi. Mycket pekar mot att upp mot 70 procent inte kommer att gå och rösta i de lokalval som stundar.

Dessa exempel ger en bild av hur impopulär det styrande etablissemangen är och som bara ökar i omfattning efter att individer med koppling till Ben Alis hamnat i regeringen.

Skamligt nog har ledarna för Tunisien fackliga centralorganisation UGTT (motsvarande LO och TCO) intagit en försonlig hållning till regeringens åtstramningspolitik. Det är bara i ord och under press från nuvarande revolten som fackledarna gett uttryck för en viss opposition. Fackledarna har agerat som "sociala rådgivare" till regeringen och deras klassamarbetspolitik har inneburit att facken inte stått stridsberedda. Därför väntade inte heller massorna på att fackledarna skulle ge signal till kampen – om man gjort det skulle man fortfarande vänta – utan man beslöt sig för att själva gå ut på gatorna.

Hittills har de fackliga ledarna höjt rösten mot våld och plundring. Och visst måste vi ta avstånd från vandalisism eftersom det är handlingar som ger staten en ursäkt för att slå mot

masskampen och dess krav. Agenter provokatörer och plundrare behöver isoleras och marginaliseras av rörelsen. Men om de fackliga ledarna hade gjort sitt jobb och varit beredd att ställa sig i spetsen för en beslutsam kamp skulle inte desperata unga luras in i vandalisomens återvändsgränd.

De fackliga ledarna som svikit måste bytas ut och ersättas av en ny kampvillig ledning. Inom hela UGTT och på varje nivå måste vi ta upp behovet av bygga en strejkrörelse mot regeringens nya budget. Det var den organiserade arbetarklassens makt som till sist fällde Ben Alis och samma makt kan besegra alla dem som försöker fortsätta med den gamla regimens ekonomiska politik.

En stark kampfront måste nu byggas som kan förena ”Vad gör vi nu?”-kämpar och andra aktiver, arbetare, arbetslösa, fackföreningar och lokala kampanjorganisationer i en gemensam kamp för att fälla budgeten och regeringen. Men om inte kamprörelsen bygger sitt eget självständiga politiska alternativ kommer den härskande klassen även i fortsättningen att sätta samman en regering som försvarar deras intressen. För att förhindra att detta händer behöver demokratiska kampkommittéer bildas på arbetsplatser och bostadsområden i hela landet som kan utgöra grunden för en ny revolutionär och demokratisk regering som är beredd att driva en socialistisk politik baserad på det offentliga ägandet av banker, industrier och jordegendomar.

CWI i Tunisien säger:

- Fäll Budget 2018 – vägra betala statsskulden.
- Stoppa prishöjningarna – försvara och utvidga de statliga subventionerna. Indexreglerade löner, subventioner och sociala bidrag.
- Släpp alla som har fängslats fria. Upphäv undantagstillståndet.
- Regionala generalstrejker som en förberedelse för en endags landsomfattande generalstrejk mot regeringen.
- Plan för omfattande offentliga satsningar på jobb till de arbetslösa, infrastruktur och för utveckling av alla regioner.
- Förstatliga banker, storföretag och jorden under folkets demokratiska kontroll och styre.
- För en ny revolutionär regering av och för arbetare, fattiga bönder och ungdomar

Frige palestinska Ahed Tamimi

Kim Eriksson

Offensiv 17/1 2018

Under helgen gick den israeliska ockupationsarmén på palestinska Västbanken till attack mot fredliga demonstrationer i byn Nabi Saleh, norr om Jerusalem. Många människor skadades av gummiklädda stålkulor och enorma mängder tårgas. De palestinska demonstrationerna var i protest mot att israelisk militär fängslat den 16-åriga Ahed Tamimi, som bor i byn.

Ahed Tamimi blev förstasidesnyheter världen över när hon arresterades av de israeliska ockupationsmyndigheterna strax före jul 2017. De israeliska soldaterna trängde in i familjen Tamimis hem mitt i natten och förde bort Nariman och Bassem Tamimis 16-åriga dotter Ahed.

Dagen innan hade det varit en demonstration för att protestera mot att ockupationsarmén skjutit Aheds 14-åriga kusin i ansiktet under en annan demonstration. I samband med detta slog en israelisk soldat Ahed, men hon försvarade sig och gav soldaten en örfil. Detta var den föregivna anledningen till att denna unga flicka blev kastad i fängelse.

Vad som har hänt Ahed Tamimi är ett exempel på den verklighet många ungdomar lever under dagligen i de ockuperade områdena. Uppskattningsvis har de israeliska försvars-

styrkorna (IDF) dödat i genomsnitt 16 barn/unga per år de senaste 16 åren. Sedan år 2000 har åtminstone 8 000 palestinska barn arresterats, hållits i förvar eller åtalats i militärdomstolar. Tre av fyra palestinska barn som omhändertogs av IDF får utstå fysiskt våld.

Sedan 1967 har de palestinska områdena varit under militärstyre där 99 procent av alla palestinier som åtalas i militärdomstolar får en fällande dom. Domarna är militärofficerare och bortser inte från framtvingade erkännanden.

Ahed Tamimi har stått upp mot ockupationen många gånger tidigare. Ahed själv säger: ”Vi vill bara leva ett fredligt liv. Vi vill leka som andra barn. Min dröm är att bli fotbollsspelare.” I hennes flickrum pryds väggarna av bilder på Disneys Snövit och My Little Pony, precis som hemma hos vilken flicka som helst. Men ockupationen hindrar barnen från att leva som barn. Byn Nabi Saleh är berömd för sitt fredliga motstånd mot ockupationen. Nabi Saleh är platsen där palestinska, israeliska och internationella kvinnor träffas för en gemensam picknick vid en liten bäck i parken. ”Nabi Saleh är platsen där jag förlorade min sionism”, skrev Lisa Goldman i ”+972 Magazine”.

I lördags spärrade den israeliska ockupationsarmén av Nabi Saleh och hindrar människor från att ta sig in i eller ut ur byn.

Offensiv säger:

- Frige Ahed Tamimi.
- Häv blockaden av Nabi Saleh.
- Ockupationen av Västbanken måste upphöra.
- Nej till fattigdom och diskriminering. Massiva investeringar i hem, utbildning, hälso- och sjukvård, infrastruktur och jobb med en lön det går att leva på för alla. Höj skatten för storföretagen.
- Kamp för en oberoende, demokratisk socialistisk palestinsk stat, sida vid sida med ett demokratiskt socialistiskt Israel, med två huvudstäder i Jerusalem och lika rättigheter för minoriteter, som en del i kampen för ett socialistiskt Mellanöstern och regional fred.

Proletären

Därför är ockupationsmakten så rädd för sextonåriga Ahed Tamimi

Patrik Paulov

Proletären 17/1 2018

Sextonåriga palestinska Ahed Tamimi står inför rätta i en israelisk militärdomstol och riskerar att långt fängelsestraff. Det är tydligt att ockupationsmakten vill statuera ett exempel och skrämman den unga generationen palestinier till tystnad.

Ahed Tamimi är ett barn av ockupationen. Hon är också ett barn av den frihetskamp som pågått under hela hennes liv. Nu riskerar hon upp till tio år i ockupationsmaktens fängelse.

Hon greps den 19 december förra året. De israeliska soldaterna kom till familjens hem mitt i natten och förde bort henne. Att komma nattetid och bokstavligen rycka upp människor ur deras sängar är vanligt förekommande när Israel griper palestinier.

Några dagar efter den nattliga räden fördes sextonåriga Ahed Tamimi i handbojor till en militärdomstol. Åklagaren presenterade tolv åtalpunkter mot henne. Bland dem överfall på israeliska soldater och stenkastning.

Men fallet Ahed Tamimi handlar inte om stenkastning, eller om att hon skulle ha utgjort ett verkligt hot mot två beväpnade soldater som hon försökte stoppa med sina tomma händer och fötter.

Ahed Tamimi förs in i militärdomstolens rättegångssal i handbojor. Hon åtalas för överfall på en tungt beväpnad israelisk soldat.

Fallet handlar snarare om att tysta en person som symboliserar det palestinska folkets lidande och nödvändiga motstånd.

Ahed Tamimi kommer från byn Nabi Saleh utanför Ramallah på Västbanken. Hennes familj är liksom den lilla byn känd för sitt motstånd mot ockupationen och dess ständiga förbrytelser.

Nabi Saleh är som så många andra områden på Västbanken hårt drabbat av illegala israeliska bosättningar som stjälar palestinernas jordbruksmarker och vattenkällor och inskränker deras rörelsefrihet.

Den 15 december förra året genomfördes en demonstration för att försvara bybornas rätt till land och vatten. Utan förvarning sköts Ahed Tamimis fjortonårige kusin, Mohammed, i huvudet med en gummikula. Han överlevde men kommer att få allvarliga men för livet.

Ahed Tamimi och några andra upprörda ungdomar försökte därefter stoppa de tungt beväpnade ockupationssoldaterna, som nyss skjutit bort en del av skallbenet på hennes kusin, från att gå upp på taket på ett hus i byn.

Fyra dagar senare greps Ahed Tamimi. Samma öde drabbade hennes mamma, som filmat dotterns så kallade överfall på de israeliska soldaterna.

Filmklippet på Ahed Tamimi och de två soldaterna har spridits över hela världen, och åtalet mot henne har väckt bred uppmärksamhet. Den 10 januari inleddes en tio dagar lång internationell solidaritetskampanj bakom kraven ”Frige Ahed Tamimi, upphör med israeliska militära gripanden av och övergrepp mot palestinska barn, avsluta Israels apartheid och illegala ockupation”.

Som framhålls i solidaritetskampanjen är det som hänt Ahed Tamimi inte på något sätt unikt. Israel är ett land som regelmässigt beskjuter och fängslar det ockuperade folket – inklusive barnen.

Den brittiske Israelbaserade journalisten Jonathan Cook skriver i webbtidningen Counterpunch att Israel under de senaste sexton åren i genomsnitt dödat elva palestinska barn – per månad.

Av totalt 6.200 palestinier i israeliska fängelser är i dagsläget cirka 300 under 18 år. Människorättsorganisationen Defence for Children International Palestine uppger att 500-700 palestinska barn ställs inför rätta i israeliska militärdomstolar varje år. Vissa är så unga som tolv år.

Flera människorättsorganisationer har uppmärksammat att barnen vanligen grips på natten, såsom skedde med Ahd Tamimi, och utsätts för övergrepp och tortyr. De förvägras advokater, föräldrarna får inte närvara vid förhör och de tvingas att skriva under bekännelser.

Barnen hålls ofta häktade under benämningen ”administrativt förvar”. Det betyder att Israel i strid med internationella rätts-principer tar sig friheten att spärra in dem på obestämmd tid utan vare sig åtal eller rättegång.

Varför har då Israel agerat så kraftfullt mot just Ahd Tamimi?

Det finns en enkel förklaring.

Hon ses som farlig för Israel för att hon ger ett ansikte åt alla de palestinska barn och ungdomar som drabbas av ockupationens förtryck. Hon ger ett ansikte åt alla som inser att det inte finns någon annan väg framåt än att med sin egen kropp och med stenarna på marken stå upp mot ockupationen och dess till tänderna rustade våldsapparat.

Det är därför som Ahd Tamimi skrämmer det israeliska ledarskapet. Och det är därför som ockupationsmakten vill spärra in henne för lång tid framöver. Med syftet att statuera ett exempel som kväver de unga palestiniernas frihetslängtan och kamp.

Det hoppfulla i sammanhanget är att israeliska ledare försökt göra samma sak i snart 70 år – utan att lyckas.

Protester i Tunisien mot IMF-politik

Patrik Paulov

Proletären 17/1 2018

Missnöjet i Tunisien har svämmat över i protest mot fattigdom, arbetslöshet och prishöjningar på basvaror.

Sju år efter Ben Ali-diktaturens fall är tiotusentals tunisier åter ute på gatorna i protest mot de styrande. Den utlösande faktorn denna gång var ett åtstramningspaket som regeringen lade fram efter påtryckningar från Internationella valutafonden (IMF).

”Vi kommer att fortsätta sätta press på regeringen tills den nya finanslagen, som gör de fattiga fattigare och de rika rikare, ändras”, sade Folkfrontens ledare Hamma Hammami inför tusentals demonstranter i huvudstaden Tunis den 14 januari. Folkfronten grundades 2012 av tolv socialistiska och kommunistiska partier.

Demonstrationen i söndags arrangerades av den fackliga centralorganisationen UGTT tillsammans med Folkfronten och andra oppositionspartier. Den avslutade en vecka av protester runt om i Tunisien.

På en del håll har dessa mynnat ut i våldsamma sammanstötningar med polis. En person har dödats och närmare 800 har gripits. En del av våldet och plundringarna skylls på kriminella, som utnyttjat de politiska manifestationerna för egen vinning.

Den utlösande faktorn bakom protesterna är den nya finanslag som trädde i kraft 1 januari. Den godkändes av parlamentet redan förra året, men det var först när effekterna blev direkt märkbara som missnöjet svämmade över.

Finanslagen innebär kraftiga åtstramningar med motiveringen att minska budgetunderskottet. Det sistnämnda är något som långgivaren Internationella valutafonden (IMF) pressat Tunisien att genomföra.

De nya åtgärderna innefattar minskade subventioner och höjda skatter, vilket gjort bland annat bränsle, livsmedel, telefonsamtal, internet och bilinnehav dyrare.

Åtstramningarna kommer i en tid när många invånare redan är missnöjda över försämrade levnadsförhållanden. Den tunisiska ekonomin har krympt sedan störtandet av Ben Ali-diktaturen 2011, ungdomsarbetslösheten uppgår till 35 procent och fattigdomen ökar.

Till ovanstående kommer ett missnöje med brutna vallöften från de två regeringspartierna, det sekulära socialliberala Nidaa Tounes och det moderat islamistiska Ennahda.

De två partierna var varandras huvudmotståndare i parlamentsvalet 2014, men resultatet blev att de så småningom bildade en koalitionsregering. Väl vid makten ersattes löftena om jobb och social trygghet av klassisk åtstramningspolitik à la IMF.

Medan västvärlden applåderar den nyliberala regeringspolitiken är mottagandet från det egna folket svalare. Det är inte bara deltagarna i fackens och vänsterns demonstration i Tunis som talar om ett svek mot 2011 års ”revolution”.

Många internationella medier har på plats i Tunisien intervjuat människor som påpekar att deras situation och levnadsförhållanden är lika illa idag som när Ben Ali flydde till Saudiarabien under massprotesterna för sju år sedan.

Efter ett möte mellan olika oppositionsrörelser utlovar Folkfrontens ledare Hamma Hammami nya protester: ”Vi kommer att stanna på gatorna och höja tempot i protesterna fram till dess att den orättvisa finanslagen rivs upp.”

En ny demonstration framför parlamentet i Tunis är utlyst till den 20 januari.

Svenska Yle

Turkiet hotar att angripa den kurdiska enklaven Afrin i norra Syrien inom några dagar

Song-Hak Ra

Svenska Yle 15/1 2018

Beskedet kom en dag efter att USA på söndagen meddelade att det kommer att bygga upp en ny syrisk gränsstyrka som består av 30 000 kurder och araber som har stötts av amerikanerna under det syriska inbördeskriget.

USA:s avsikt är att befästa Syriens gränser till Turkiet och Irak så att terrorgruppen IS inte kan göra comeback i norra Syrien.

- Vårt mål är att skapa en styrka som består av omkring 30 000 soldater, hälften av dem skulle bestå av styrkor från SDF och vi har redan börjat träna 230 personer, konstaterade talesmannen, överste Ryan Dillon på söndagen.

Den kurdisk-arabiska gränsstyrkan kommer att domineras av milismän från kurdiska YPG som också dominerar den USA-stödda kurdisk-arabiska styrkan SDF (Syrian democratic forces).

YPG kontrollerar också tre självstyrda kurdiska områden invid den turkiska gränsen i norra Syrien.

Afrin är en av tre kurdiska enklaver i norra Syrien som utgör de kurdiska syriernas självstyrda område Rojava – eller Västkurdistan.

Kurderna i Afrin har länge varit invecklade i konflikter både med Turkiet, proturkiska araber och etniska turkmenska rebeller i norra Syrien.

Afrin är en av de tre kurdiska enklaverna norra Syrien. Turkiet har tidigare bombat kurder bl.a i de arabiska städerna Manbij och Al Bab

"Terroristnästen oacceptabla"

Turkiets president Recep Tayyip Erdoğan säger att den planerade nya gränsstyrkan är oacceptabel och att Turkiet inte tänker tillåta vad han kallar "terroristnästen" vid sin södra gräns.

- Vi förväntar oss att USA stöder Turkiet i våra legitima försök att bekämpa terrorism, sa den turkiske presidenten.

Kurdernas mål har länge varit att sammanlänka Afrin med de två övriga enklaverna Jazira och Kobanê som sträcker sig ända till den irakiska gränsen.

Om det skulle lyckas så skulle kurderna kontrollera ett över tusen kilometer långt gränsavsnitt mellan Syrien och Turkiet.

Det är något som Erdoğan inte kan tillåta med tanke på det bannlysta kurdiska arbetarpartiet PKK som har nära band till kurderna och YPG-milisen i Syrien.

Problemet är att Turkiets allierade USA kan tacka sina kurdiska bundsförvanter för att IS

drevs ut från norra Syrien, särskilt jihadisternas starkaste fäste, provinshuvudstaden Raqqa.

Erdoğan sade att han hoppas att USA inte ställer sig på kurdernas sida i Afrin och att Turkiet och amerikanerna i stället kan samarbeta i norra Syrien.

YPG-källor i Afrin säger att sammandrabbningar redan bröt ut natten mot måndag mellan kurdiska och turkiska styrkor vid gränsen och att minst en milisman miste livet.

Minsta lilla incident vid gränsen innebär att vi måste vidta åtgärder— Turkiets president Recep Tayyip Erdoğan

Turkiet trängde in i norra Syrien år 2016 för att driva både IS och kurder bort från gränsområden. Turkarna kallade den åtta månader långa offensiven för "Eufrats sköld" och denna operation kommer nu att fortsätta, enligt Erdoğan.

- Vi kommer att fortsätta med de operationer som började med "Eufrats sköld" för att driva bort terrorister, om gud så vill.

- Minsta lilla incident vid gränsen innebär att vi måste vidta åtgärder, varnade Recep Tayyip Erdoğan.

Turkiska styrkor har trängt in i norra Syrien vid flera tillfällen under de senaste åren. Också Ryssland och den syriska regeringen har fördömt USA:s planer på en ny gränsstyrka i Syrien.

Hjälp- och människorättsorganisationer befarar för sin del att en turkisk attack mot Afrin skulle kräva många civila offer vilket kunde leda till en massflykt norrut mot Turkiet.

Läget är illa nog som det är i norra Irak eftersom den syriska regeringen har trappat upp sina bombattacker mot den rebellkontrollerade provinsen Idlib som ligger söder om Afrin.

Källor: AFP, AP, Reuters